

Sakrament namaszczenia chorych

Sakrament Namaszczenia Chorych jest jednym z sakramentów uzdrowienia chrześcijańskiego (drugi to sakrament pojednania). Z tym sakramentem związane jest wiele nieporozumień, gdyż wielu ludzi nie rozumnie istoty tego sakramentu. Kiedyś nazywano ten sakrament ostatnim namaszczeniem. Dlatego też czekano z nim na ostatnią chwilę. Uważano bowiem, że ten sakrament można przyjąć tylko raz i kojarzono go ze śmiercią. *"Choruje ktoś wśród was? Niech sprowadzi kapłanów Kościoła, by się modlili nad nimi i namaścili go olejem w imię Pana. A modlitwa pełna wiary będzie dla chorego ratunkiem i Pan go podźwignie, a jeśliby popełnił grzechy, będą mu odpuszczone"* (Jk 5, 14-15). Od początku Kościół udzielał sakramentu namaszczenia. Już w II w. odnajdujemy wezwanie do kapłanów, by odwiedzali chorych, przynosili im ulgę w cierpieniu, namaszczeni chorych, odpuszczali grzechy i modlili się nad nimi.

Skutki sakramentu namaszczenia chorych:

- chory w swoim cierpieniu spotyka Chrystusa;
- wspólna modlitwa nad ulżeniem choremu w cierpieniu;
- umacnia wiarę chorego i jego najbliższych (przyjmujący ma umocnić się w wierze, by przetrwać trudne chwile);
- niektórym daje łaskę zdrowia (po przyjęciu sakramentu niektórzy odzyskują zdrowie, czasem w przypadkach beznadziejnych);
- ma przygotować umierających na spotkanie z Chrystusem;
- ma chorego pojednać z Bogiem (przez spowiedź przeżywaną w czasie namaszczenia).

Udzielającym namaszczenia są tylko biskup lub kapłan. Namaszczenia dokonuje się olejem z oliwek, poświęconym w Wielki Czwartek przez biskupa. Miejscem udzielania sakramentu jest zasadniczo mieszkanie chorego lub – jeśli znajduje się w szpitalu – szpital. W czasie rekolekcji lub misji udziela się chorym, będącym w kościele sakramentu namaszczenia, podchodzą oni wtedy do kapłana a on namaszcza czoło i dłonie oraz wypowiada formułę namaszczenia. Namaszczenia chorym można udzielić w każdym czasie i może on być przyjmowany kilka razy w ciągu życia. Namaszczenia chorych można udzielić wiernemu, który osiągnąwszy zdolność używania rozumu, z powodu choroby lub starości znalazł się w niebezpieczeństwie śmierci. Nie muszą one być ewidentnie wielkie, wystarczy roztropny osąd, iż człowiekowi grozi niebezpieczeństwo śmierci nawet minimalne. Sakrament można powtórzyć zawsze jeśli chory po wyzdrowieniu znowu ciężko zachorował albo po dłuższym czasie podczas tej samej choroby nastąpiło jej pogorszenie. Sakramentu namaszczenia powinno udzielać się chorym mającym przytomność umysłu, lub gdy są nieprzytomni domniemywamy, że jako wierzący prosiliby o ten sakrament.

Namaszczenia chorych nie powinno udzielać się:

- tym, którzy uparcie trwają w jawnym grzechu ciężkim;
- niepraktykującym;
- niewierzącym;

Do obowiązków rodziny należy troska o przyjęcie sakramentu namaszczenia przez wierzącego chorego, znajdującego się w ciężkiej chorobie lub niebezpieczeństwie śmierci. W szpitalu księdza wzywa personel medyczny, na wyraźną prośbę zainteresowanego lub rodziny.

Kolejność obrzędów sakramentu Namaszczenia chorych:

- znak krzyża, powitanie i pokropienie wodą święconą;
- spowiedź chorego (jeżeli może się spowiadać, wszyscy wychodzą);
- akt pokuty;
- odpust zupełny w godzinę śmierci (stan agonalny);
- czytanie z Pisma świętego i modlitwa za chorego (gdy okoliczności na to pozwalają);
- namaszczenie olejem chorych (zawsze, najistotniejszy element namaszczenia, nawet bez spowiedzi – u człowieka wierzącego następuje zgładzenie grzechów ciężkich);
- modlitwa Pańska i słowa "Oto baranek Boży ...";
- Komunia św. (jeżeli chory jest przytomny i może przystąpić do Komunii);
- modlitwa po Komunii i błogosławieństwo;

Przygotowanie chorego w domu:

- przygotować chorego, informując go o przybyciu kapłana (czasem wytłumaczyć, że sakrament ten ma pomóc w nabraniu sił, uldze w cierpieniu lub nawet w uzdrowieniu oraz że przyjęcie sakramentu wcale nie oznacza śmierci);
- nakryć stół białym obrusem (na nim spocznie Najświętszy Sakrament);
- postawić krucyfiks, zapalone świece;
- przygotować watę (do wytarcia dłoni po Namaszczeniu – **watę należy później spalić**);
- przygotować szklankę wody do picia (po przyjęciu komunii chory może poprosić o popicie).

Jesteśmy odpowiedzialni za wezwanie księdza do chorego, który o to poprosi. Zaniedbanie tego obowiązku obciąża nasze sumienie. Tak samo, gdy wiemy, że stan chorego jest ciężki, a mimo to zaniedbujemy ten obowiązek.

Sakramentu chorych udziela się przez namaszczenie czoła i rąk chorego olejem chorych, z towarzyszącymi słowami modlitwy:

Przez to święte namaszczenie niech Pan w swoim nieskończonym miłosierdziu wspomóż Ciebie łaską Ducha Świętego.

W: Amen

Pan, który odpuszcza Ci grzechy, niech cię wybawi i łaskawie podźwignie.

W: Amen